



רב"ט פרץ מאיר  
2045705

בן אליז ויעקב

נולד ב- תשי"י 1950

התגייס לצה"ל ב- פברואר 1968

שרת בגדוד "ברק" (12)

נפל ב- י"ח כסלו תשל"א 16.12.1970

בעת מילוי תפקידו.







## פרץ מאיר

בן יעקב ואליז. נולד בשנת תשי"י (1950) במרוקו, ועלה עם משפחתו לארץ בשנת 1962. הוא למד בבית-הספר היסודי בכרכור ובישיבה התיכונית על-שם דיסקין בירושלים. מאיר היה אדם טוב-לב ואהב לעזור לאנשים, גם לידיד וגם לזר; תמיד מצא פנאי לעשות למען הזולת.

מאיר גויס לצה"ל בראשית פברואר 1968. הוא שירת באומץ-לב ובנכונות רבה. הוא היה מקפיד לבצע כל פקודה בדיוק ולא נרתע ממשימות קשות ביותר. הוא היה הראשון למלא פקודה באמרו כי כך צריך להיות כי "זאת מדינתנו וצריך להילחם עליה עד שנזכה לשלום". ביום י"ח בכסלו תשל"א (16.12.1970), נפל בעת מילוי תפקידו. הובא למנוחת-עולמים בבית-הקברות בפרדס-חנה.

במכתב תנחומים להוריו כתב מפקדו וחידתו על בנם שהיה חייל מצטיין "הן בתפקיד חייל קרבי והן כנהג, חבריו אהבוהו וידעו תמיד שיש להם על מי לסמוך. -- ברצוני שתדעו כי יחד אתכם באגלכם הכבד עומדת היחידה כולה דום ומצדיעה על קברו הרענן. זכרו יהיה תמיד אתנו".



## באימון ושיגרה

ארוכה, עקובה מדם וקשה, היא דרך הקרבות של החטיבה, עשרת אתרי קרב, מאות פעולות ומבצעים ואלף ומאה חללים, הם עדות נאמנה ומכאיבה למורשת הקרב, להיסטוריה הצבאית, לפעילות המבצעית... ויחד עם זאת, רבים וטובים מבין רבבות יוצאי החטיבה, הזוכרים בנוסטלגיה ובאהבה את תקופת שרותם הסדיר, כלוחמים ומפקדים, לא התנסו בקרב, לא ידעו מלחמה! כל תקופת שרותם הייתה באימון ושיגרה: לאלו שבסבב שנתי קבוע היו "עולים לקור" יורדים לאימון, יוצאים לרגילה לנופש ולתעסוקה, לאלו שלא נטלו חלק בקרב, וגם לא עברו את הגבול באיזו חדירה או פשיטה, לא פגעו באויב, וגם לא חילצו חבר פצוע תחת אש, וגם לא קיבלו צלי"ש וכל שרותם הצבאי היה מבטיש לבטיש, וכל אלו, הפרק הזה מוקדש... רק תשאל, ותראה איך הם זוכרים, ואין זה משנה אם שרתו בחטיבה בשנות החמישים או בשנות השמונים, בימי תש"ח, "קדש", ששת הימים או יום הכיפורים, במלחמת ההתשה או במרדפים, במבצע ליטאני או שלג במלחמת לבנון או בשטחים, אם תשאל ותבקש הם יספרו בהתלהבות ובשמץ געגועים על אותם הימים, על סיור בוקר, וסיור האלים, על התצפית והמערב, על נווט הלילה ושיגרת המוצב... ויעלו על גס את התרבות והאחוה, ותחושת ההשתייכות והגאוה, בפלוגה בגדוד ובחטיבה!

הם זוכרים היטב, כל דורות הלוחמים, את המ"פ והמ"מ הסמל והרס"ר, את המאהל והשמירות, ההמתנה וה"שמועות", את הכוננות ואת ה"הקפצות" את המסדרים וה"יציאות"... כולם לקחו עמם עם כל הזיכרונות את ה"קיטבג" הפקל והתד"ל, שק שינה מדים ודרגות, אפוד מגן, שש-בש, קסדה ואין ספור חוויות... על כן ראוי לספר על אותם אלפי לוחמים, שלא חסכו זיעה וכל מאמץ, וחזרו רטובים, מריצת לילה, ממסע ממטווח, מעשרות אימונים, אימון יבש ורטוב, אימון הפרט, ואימון החטיבה, אימונים בהגנה, בהתקפה, בהבקעה ובכל צורות הלחימה, ביעד מבוצר, בשטח בנוי, במדבר ובהר... אימון בנגב, בגליל או ברמה, אימון בשת"פ עם שריון, תותחנים או עם הנדסה... מעבר שדות מוקשים ולחימה בתעלות, לחימה בצוות קטן, בחוליה ועם כל הפלוגה... עם חגור קל, מימיה ורימונים, או עם חגור מלא, "חגור פילים" וקפ"ד. עם השכפץ וה"פאוצים" ומחסניות מלאות "נותבים"... עם גשק אישי, "עווי" "סטן" "צ'כי" "אפ"אן" "זגליל", עם מגל"ד, ומק"כ, "בזוקה" ומא"ג, עם מרגמה... ועם כל שאר אמצעי הלחימה... כי להיות בגולני פירושו להתאמן עם כל הנשמה, ולשאת בגאוה את הכומתה החומה... להיות בגולני פירושו להיות נהג או טבח או פקידה, בסיירת ב' עורב" בפלוגת הקשר, פלוגת ההנדסה, או ב"מפקדה", להיות בגולני פירושו להיות חובש, אפסנאי, ש.ג. או קשר, להפעיל אמל"ח מתוחכם ולעשות "עבודות רס"ר... להיות בגולני פירושו לרוץ כמו מטורף, עם חגור מלא וכובע פלדה, ביום ספורט, או במסע, ל"הכרת החגור" ו/או ל"קבלת הכומתה"... להיות בגולני פירושו לעמוד דום "כמו חיל" כמו קצין כמו לוחם בכל המסדרים, ב"מסדר בוקר" וב"מסדר השכמה", במסדר המפקד, ובמסדר יציאה, טקס ההשבעה, וטקס קבלת הכומתה, טקס סיום קורס מכיים או קצינים, ומסדר סיום של תקופת האימונים, וטקס זיכרון שנתי לכל החללים... להיות בגולני זו אכן חוויה, חוויה אמיתית של אימון ושיגרה...



## הנוף האנושי של החטיבה

הנוף האנושי של חטיבת גולני במלחמת העצמאות היה מגוון ורב-פנים. הוא מאפיין את דור תשי"ח בארץ ישראל של אותם הימים. מייסדי החטיבה, ראשוני לוחמיה ומפקדיה, היו אנשי ההתיישבות, עובדי אדמה מן המושבה, המושב והקיבוץ של מרחבי הגליל והעמקים, ובתוכם שומרי מסורת לא מעטים. אליהם נוספו במרוצות חודשי לחימה ארוכים בני עיר רבים ואף עולים חדשים אנשי גח"ל ומח"ל. ראוי לציין, כי בימי תשי"ח היו בחטיבת גולני בחורות רבות, אשא שירתו בכל היחידות בתפקידים שונים, ורבות מהן פעלו כקשריות או חובשות קרביות. כבר במלחמת העצמאות הייתה חטיבת גולני כור היתוך לילידי הארץ ולבני העליות השונות.





# בית ספר היסודי בו למד מאיר ז"ל





## פעילות מבצעית ב"פתחלנד" ובדרום-לבנון (1970-1969)

מבסיסיהם בדרום-לבנון ובעיקר מה"פתחלנד" חדרו המחבלים לשטח ישראל, פוצצו מבנים, הניחו מוקשים, תקפו את סיורי צה"ל לאורך גבול הצפון ירו על יישובים והפגיוזו משטח ה"פתחלנד" במרגמות וב"קטיושות" מטרות שונות בגליל. כוחות פיקוד צפון ובתוכם יחידות חטיבת גולני החלו במבצעי סריקה, מארבים ופשיטות לטיהור החרמון ואזור ה"פתחלנד". נפרצו דרכים ובראשן "מעלה גדעון" (ע"ש אל"מ גדעון בנדל ז"ל) לאורך כתף שיאון עד הר דב. בשנת 1969 הופעלו גם מטוסי חיל-האוויר, וארטילריה של מרגמות כבדות מתנייעות כסיוע לכוחות החי"ר וההנדסה בפעילותן המבצעית. מיולי 1969 עד ינואר 1970 הופעלו כוחות של גולני וסיירת "אגוז" נגד בסיסי מחבלים בעיטרון (מבצע "קונטרבס" 1, 4.10.69), תל-סדר וחלתא (מבצע "קלגס"). ב-3.12.69 במסגרת מבצע "פלצור" תקף כוח גולני בסיס מחבלים ליד ג'בל רוס, פוצץ מבנים והרג 15 מחבלים. ב-3 בינואר 1970 פשט כוח של גולני על הכפר פילה ("קונטרבס" 10), וב-12 במאי 1970 משתתפים חיילי גולני ו"אגוז" בפשיטה משוריינת על הכפר שופא (מבצע "קלחת" 2). 30 מחבלים נהרגו ו-6 נשבו. ב-27 בדצמבר 1970 חצו כוחות גולני את גבול הצפון בפשיטה גדולה אל בסיס המחבלים ביעתר.

## היערכות המחבלים בדרום לבנון וב"פתחלנד" (1970)

בשנת 1968, לאחר שהחמיר מצבם של המחבלים בבקעת הירדן בעקבות פעילות יזומה של צה"ל במאות פשיטות ופעולות-קרב ובכללן עשרות פעולות של חיילי גולני, ולאחר מבצע "תופת" (פעולת כראמה - מרס 1968), החלו המחבלים להקים בסיסים במורדות המערביים של החרמון. תחילה היו אלה בסיסים זמניים, אולם באוקטובר 1968 הפכו לבסיסי-קבע, ובשנת 1969 בוצעו מאזור זה בלבד 97 פעולות נגד יעדים בישראל. בשנת 1970 עם התגברות פעילות המחבלים מאזור כתף שיאון (ג'בל רוס), החלו במפקדת פיקוד צפון ובצה"ל ואח"כ בכלי-התקשורת לכנות אזור זה: "פתחלנד". רוב המחבלים נערכו בחלק הדרומי בעיירה חצ'ביא, ובכפרים שבעא, שופא, רשיא-אל-פק'ד, כפר חמס, אל-ח'ים, דיר מימס. מפקדת המחבלים ב"פתחלנד", בחצביא, היתה קשורה למפקדה המרכזית של המחבלים בדרום-לבנון בנבטיה, שהפעילה את בסיסי המחבלים בדרום-לבנון; בין "גבול הצפון" ונהר הליטאני: עיטרון, עינתה, עית-ה-א-שעב, פפרה, קנא וג'נייה.



# באימונים





# בפעילות מבצעית



# טקס סיום מסלול





# כותרבים לזכרו

## זיכרון

יקר לבנו היקר - אהבנוך  
14 שנים חלפו מאז יום בו  
נלקחתי מאיתנו.

אלך נידמה כנולדו בן אלמנו  
ישבנו וזיכרנו יחד.

המחשבות והזכרון ממך מלאים  
עד.

הייחוד שלך לקבל הבנה חזק  
מן החיים.

לזכור אותך בזיכרון ילדנו  
בקטנה מחיה צדק.

אולי יצאנו להקבין בכוף לך ומקום

כן, אהבנו - אפילו בעולם זה לא צדק

אולי לא צדקו אלא חזק לך אהבנו

זכרונות לא אהבנו

כן בשלך שחוק (הן בשלך צדק)



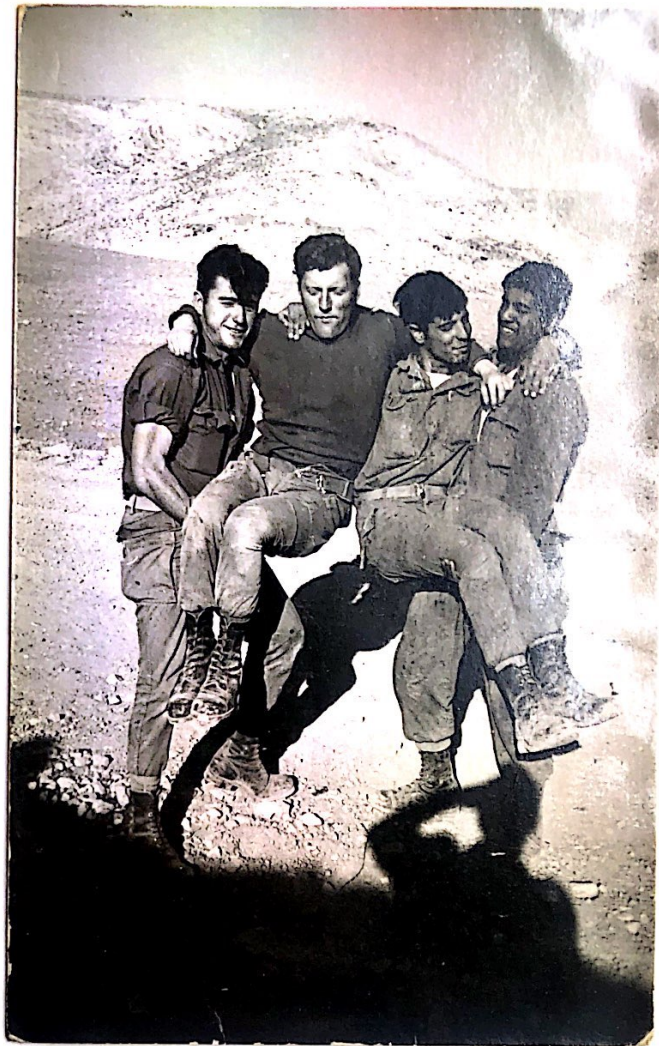
# תמונות משירותו הצבאי



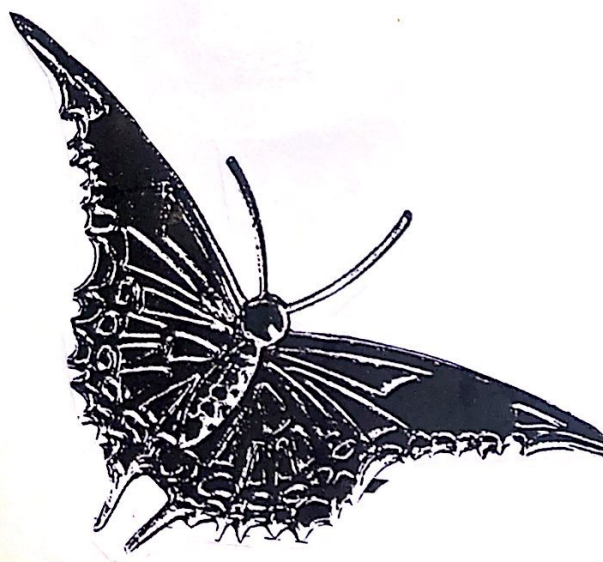
...אך נכבד את כולם  
את יפה הבלגית והתואר  
כי רעות שבבאת, לעולם  
לא תתן את לבן לשבח.  
אהבה מקודמת בום  
את תשובי בנינו לפרוח.  
חיים שלי.



אתם שנשאתם אחר הדלקה  
זכרו את מגע הקרן האחרונה  
בגלי הערב, את הקוצים השרופים  
בעיניו והאור שהולך ונגמר  
עם אהבתו שהופכת להיות  
מדבר  
ולבו מלך  
לבו מלך בודד ומר





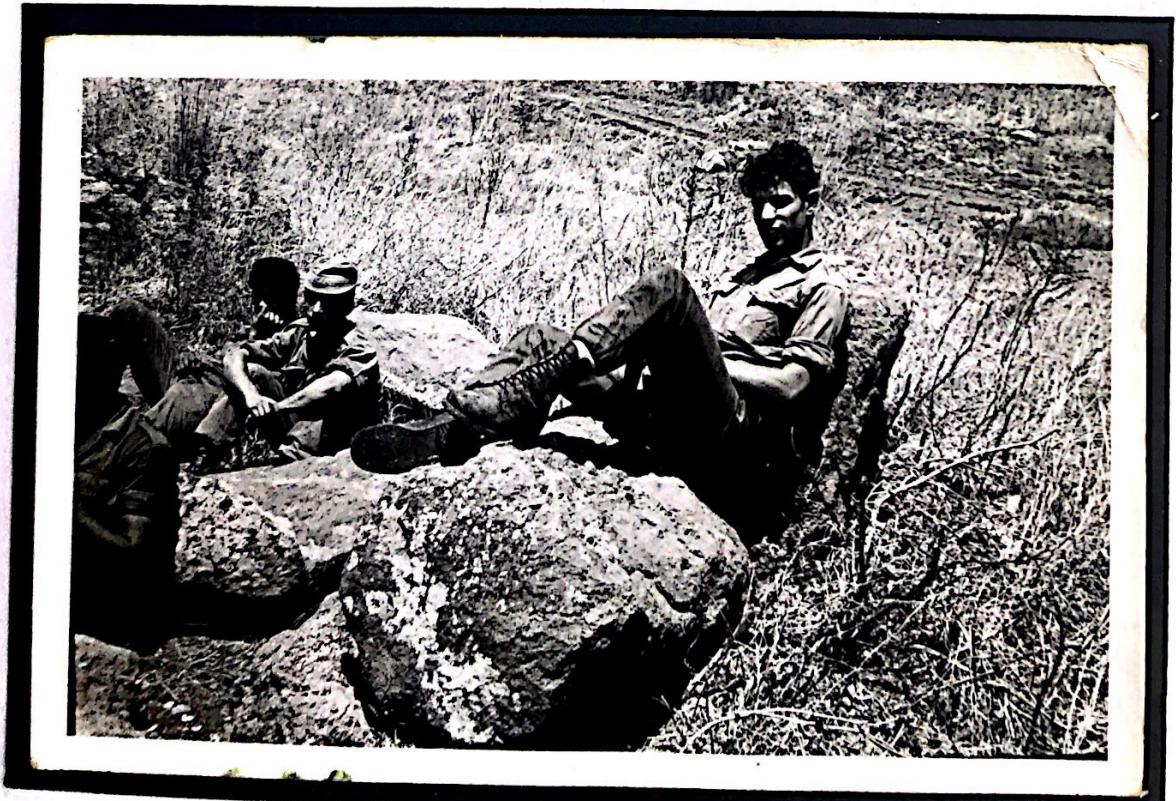






ת.נ.צ.ב.ה.  
פרץ מאיר  
1950-1970

„ה' נתן,  
וה' לקח —  
יהי שם ה' מברך.”  
  
(איוב, א' כ"א)





אומרים שפרחים  
הם סימן ליופי ותו  
והדבר  
אלה הם אצלם  
הם נראים פי תמיד  
עצובים  
ושקטים  
ושוקטים...

